

Viitorul celor ce cred în Domnul Isus

»Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.« Ioan 14, 1-3

Am citit aceste versete, ca prin ele și probabil și prin altele să vedem clar, că Cuvântul lui Dumnezeu vorbește de mai multe ori despre viitorul nostru, și din acestea rezultă că viitorul nostru nu poate fi pe pământ. Dacă citim despre binecuvântările care sunt ale noastre, pe care Domnul Isus ni le-a dat ca urmare a lucrării Sale pe cruce, și care de fapt erau în inima Tatălui înainte de întemeierea lumii, atunci devine clar, că este imposibil ca viitorul nostru să fie aici pe pământ. Dacă spun „noastre”, atunci mă refer la toți aceia care s-au dus la Dumnezeu cu păcatele și cu vina lor, le-au recunoscut și prin credință au primit pe Domnul Isus și lucrarea Sa și acum sunt uniți cu Domnul Isus.

În Evanghelia după Ioan nu găsim niciunde că Domnul vorbește despre iertarea păcatelor. Expresia aceasta o găsim o singură dată în capitolul 20. Domnul spune acolo ucenicilor Săi: »*Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate*«; dar este clar că nu este vorba de iertarea păcatelor cu privire la veșnicie. Aceasta o poate face numai Dumnezeu sau Domnul Isus.

În Evanghelia după Ioan Domnul vorbește mult despre viață, despre viața veșnică și ne spune ce înseamnă când cineva primește viața veșnică. »*Cine crede în Fiul are viața veșnică*« (Ioan 3, 36). În alte locuri – de exemplu 1 Ioan 5, 20 – se spune despre Domnul Isus că El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică. »*Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.*« Aceasta înseamnă că Domnul Isus Însuși este viața veșnică. El, Fiul Dumnezeului cel viu, este izvorul vieții. În Ioan 3, 36 am văzut că oricine crede în El are viața veșnică, deci L-a primit ca viață a sa, așa cum ne spune textual Coloseni 3, 3, că Hristos este viața noastră.

Această realitate are consecințe importante. După ce Domnul a înfăptuit lucrarea, a spus ucenicilor Săi că se va întoarce înapoi, că se va duce la »*Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și la Dumnezeul vostru*«. Aceasta înseamnă că Domnul Isus va lua pe ucenicii Lui și pe toți care vor crede în El și îi va duce cu El în starea de legătură cu Tatăl în care se găsește El. Fiecare credincios este un copil, un fiu al Tatălui, un fiu în familia lui Dumnezeu. Tatăl Său este Tatăl nostru. În Evanghelia după Ioan 17, 3 Domnul spune Tatălui: »*Aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu*«. Aceasta înseamnă că toți care au primit viața veșnică cunosc pe Dumnezeu ca Tată al lor și cunosc pe Domnul Isus, Îi cunosc potrivit ființei lor.

Putem să înțelegem aceasta foarte bine: dacă Domnul Isus este viața noastră, atunci noi Îl putem cunoaște, și astfel putem cunoaște și pe Tatăl; căci El este Singurul Fiu născut, care este la sânul Tatălui. Cine să cunoască pe Tatăl, dacă nu El?

Vedem apoi rezultatul cu privire la viitorul nostru. Domnul Isus spune aici, că după ce va înfăptui lucrarea pe cruce se va duce înapoi în casa în care a locuit în veșnicie, în casa Tatălui, aceasta fiind cerul care nu a fost creat, unde a locuit în veșnicie împreună cu Tatăl. Domnul spune acum: Mă duc înapoi acolo, dar mai mult: »*Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi*« (Ioan 2b, 3).

Ceea ce Domnul spune aici prin cuvinte simple este și pentru noi ușor de înțeles. Ce înseamnă căminul pentru un copil? Este casa tatălui. Dacă un copil nu este în casa tatălui, atunci el nu este acasă. Dacă în baza lucrării Domnului Isus am devenit copii ai lui Dumnezeu, atunci căminul nostru trebuie să fie casa lui Dumnezeu. Și dacă am devenit copii ai Tatălui, atunci viitorul nostru, căminul

nostru va fi casa Tatălui. Domnul Isus spune aceasta foarte clar aici: Tatăl Meu este Tatăl vostru. Tatăl Meu are o casă în care Eu am locuit în veșnicie împreună cu El, acolo unde toată atmosfera este umplută de dragostea Tatălui față de Fiul Său – iar noi putem acum adăuga, față de fiii Lui, căci dacă Domnul este Întâi-născutul dintre mai mulți frați, atunci noi suntem frații Lui. Acolo este căminul nostru, și Domnul spune: Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.

Domnul Isus S-a dus acolo și a pregătit aceste locașuri. Nu este așa, că El este permanent preocupat cu această pregătire. Aceste locașuri le-a pregătit în momentul în care a intrat în cer. Aici nu este vorba de lucrarea de pe cruce. Domnul Isus se adresează aceluia care are parte de lucrarea Sa minunată de pe cruce, pe baza căreia Tatăl ne poate da aceste binecuvântări, și El vorbește despre ceea ce a făcut El după ce a înfăptuit lucrarea de pe cruce. Așa cum am spus, casa Tatălui este casa veșnică, care nu a fost creată, ci ea a existat înainte de crearea lumii, casa în care a locuit Tatăl și Fiul în veșnicie, în care niciodată nu a fost vre-un om. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt au locuit acolo înainte de a exista ceva, și niciodată nu a intrat cineva în casa Tatălui – eu cred că nici măcar vre-un înger. Dacă ar fi intrat vre-un înger, atunci numai ca slujitor, și nu ca un copil. Acum Domnul Isus S-a dus acolo înapoi ca om, căci El a devenit Om. Omul Isus Hristos a intrat în casa veșnică a lui Dumnezeu, așa că acum este un Om în casa Tatălui. Acest Om, prin care acum stă deschisă casa veșnică, este singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, Preaiubitul Tatălui.

Ne putem imagina, că a existat un moment în inima Tatălui în care El ar fi interzis intrarea acestui Om, care L-a proslăvit atât de mult la cruce și care aici pe pământ L-a descoperit atât de mult – chiar și ca Tată? După ce Domnul a intrat în casa Tatălui, locul este pregătit și El va reveni să ne ia acolo; căci locul unde copiii își au căminul nu este altul decât casa Tatălui. Viitorul nostru, al tuturor copiilor lui Dumnezeu nu poate fi pe pământ, el trebuie să fie în casa Tatălui. Nu se spune că noi vom merge acolo când vom muri, ci că Domnul va veni ca să ne ia acolo (Ioan 14, 3).

Mă gândesc la un frate bătrân din Olanda, care acum câțiva ani în urmă a spus într-o rugăciune – avea mai mult de 80 de ani -; »Doamne, dacă nu vei veni în curând ca să mă iei la Tine, atunci trebuie să vin eu la Tine.« Vrea să spună că va trebui să moară, dacă Domnul nu va veni să ne ia pe toți la El.

Sunt locuri în Cuvântul lui Dumnezeu în care relațiile în care noi ca și copii ai lui Dumnezeu stăm față de Domnul Isus sunt altfel văzute, ca de exemplu în ultimele versete din Efeseni 1. În Evanghelia după Ioan am găsit că El este viața noastră, și prin aceasta am devenit copii ai lui Dumnezeu, căci El este Fiul lui Dumnezeu. Noi am fost aduși deci în familia lui Dumnezeu ca și copii ai lui Dumnezeu, în care Dumnezeu este Tatăl, iar Domnul Isus, potrivit hotărârilor lui Dumnezeu, este Întâiul născut dintre mai mulți frați (Romani 8, 29).

Dar în Epistola către Efeseni, și am putea spune în toate scrisorile apostolului Pavel, noi suntem văzuți într-o relație cu Domnul Isus cu totul deosebită. Noi suntem numiți »Adunarea lui Dumnezeu«, sau »trupul lui Hristos«. Citim în Efeseni 1 că Dumnezeu a înviat pe Domnul Isus dintre cei morți și »L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El l-a pus totul sub picioare, și L-a dat Căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți« (Efeseni 1, 20b – 23). Ce exprimare minunată! Hristos Capul, Adunarea trupul Său! Nu vreau să intru acum în detalii. Să reținem această unitate cu Hristos, în care am fost aduși! Hristos este Capul cu care noi, Adunarea, (aceasta înseamnă toți credincioșii adevărați de pe pământ, toți aceia care – începând de la ziua de Rusalii și până în clipa când Adunarea va părăsi pământul acesta - au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor) am fost făcuți în chip desăvârșit una cu El, așa cum capul este una cu trupul. În privința aceasta nu poate fi nici-o despărțire. Dacă capul meu s-ar despărți numai cu un milimetru de trup, atunci va fi încă un cap și un trup, dar nu un om. Așa de strâns uniți suntem noi cu Domnul Isus.

Ce rezultă din aceasta cu privire la tema cu care ne ocupăm? Domnul Isus spune în Evanghelia după Ioan 14 că El se va reîntoarce în casa Tatălui și noi înțelegem că viitorul Domnului Isus nu

poate fi decât acolo. Cum poate atunci viitorul trupului Său să fie în altă parte, decât în casa Tatălui? Poate capul meu să aibe ceva, pe care să nu-l aibe și trupul meu? Poate capul meu să fie în altă parte decât trupul? Pentru o clipă aceasta ar fi posibil. Când de exemplu stau în ușa casei și mă plec cu capul în afară, atunci capul este în afara casei, iar trupul este în casă. Dar eu nu pot sta mult timp în această stare, și cu siguranță nu voi trăi și nu voi locui în felul acesta; nu se poate. Starea normală este aceea când capul și trupul se află în același loc.

Este atunci posibil ca viitorul trupului lui Hristos, al Adunării Dumnezeului cel viu – căruia îi aparțin toți aceia care cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor – să fie aici pe pământ? Nu, viitorul nostru trebuie să fie acolo unde este Domnul Isus, și unde va fi El în veșnicie.

Dar nu numai aceasta. Citim în Efeseni 1, 3: *»Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos«*. Noi suntem deci binecuvântați cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, dar aceste binecuvântări sunt binecuvântări în locurile cerești. În textul grecesc însă nu scrie *»în locurile cerești«*, ci *»în cele cerești«*. Este deci o expresie foarte generală, dar cu referire clară la cer. Să presupunem că cineva ne-ar zice: am pregătit pentru tine o mulțime de cadouri. Dar toate cadourile sunt în America, și ele rămân acolo. Ce folos aș avea din ele, dacă niciodată nu voi ajunge în America? Ar fi o nebunie să mi se ofere astfel de cadouri. Nu mi-ar folosi la nimic.

Când Dumnezeu spune că suntem binecuvântați cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești, atunci aceasta nu poate însemna altceva, decât că Dumnezeu vrea ca noi să fim în stare să savurăm ce a pregătit El pentru noi. Ne putem noi imagina că Dumnezeu - care ne-a iubit atât de mult, că a dat pe singurul lui Fiu născut pentru noi – ne dă cadouri nespuse de mari, de care noi nu avem nici-un folos, căci ele sunt acolo unde noi nu ne aflăm acum?

Deoarece aceste lucruri sunt așa de prețioase, vreau să rămânem un moment pe loc și să ne ocupăm cu ceva, care nu este direct în legătură cu tema noastră. Se spune: *»... binecuvântați cu tot felul de binecuvântări duhovnicești«* sau *»cu toate binecuvântările duhovnicești«*. Ne-am gândit noi vre-o dată, ce înseamnă să fi binecuvântat cu toate binecuvântările duhovnicești? Deci, nu există nici-o binecuvântare duhovnicească, pe care Dumnezeu să nu ne-o fi dat. Și toate binecuvântările sunt în cer. Pe de altă parte este clar că în cer sunt numai binecuvântări duhovnicești. Să nu ne așteptăm că în cer vor fi binecuvântări pământești. Acolo nu vom avea nevoie de pâine, și nici de casă; acolo sunt numai binecuvântări spirituale. Și toate aceste binecuvântări sunt pregătite pe n t r u noi.

Ce înseamnă aceasta? Savurează îngerii toate binecuvântările spirituale? Nu, ei nu le pot savura, ei sunt slujitori. Cine atunci savurează în cer toate binecuvântările spirituale? Numai Tatăl și Fiul. Dacă nu ar fi așa, atunci ar însemna că Tatăl și Fiul nu ar avea nimic care să fie numai al lor, că ei nu ar avea mai mult decât au creaturile lor, îngerii. Dar nu poate fi așa. Căci nu este dragostea Tatălui față de Fiul cea mai mare binecuvântare care se poate găsi? Și aici se spune că toate binecuvântările spirituale sunt partea noastră, că Tatăl ne-a dat tot ce este partea Fiului. Aceasta înseamnă că noi suntem toată preocuparea dragostei Tatălui. Aceasta este partea noastră. Această temă nu este în legătură directă cu tema noastră, dar am vrut s-o amintesc pe scurt.

În Efeseni 5 găsim că Adunarea este privită ca mireasa lui Hristos. *»... cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea«* (versetul 25). Din context știm că legătura dintre Hristos și Adunarea Sa este privită în imaginea bărbatului și a femeii. Fără îndoială este un tablou, tot așa cum trupul este un tablou. Dar atunci când Cuvântul lui Dumnezeu folosește tablouri, atunci o face ca să ne lămurească anumite lucruri. Aici trebuie să învățăm cât de mult iubește Hristos Adunarea Sa și cum El împarte totul cu ea. Nu are femeia parte de tot ce aparține bărbatului? Aceasta ne este arătat aici.

Dar aceasta nu este totul. Dacă aici se spune că este intenția lui Dumnezeu și a Domnului Isus ca Adunarea să fie mireasa Mielului, atunci înțelegem că viața Adunării trebuie să fie o viață ca aceea a soției Domnului Isus. Fiecare dintre noi știe că un tânăr care s-a logodit cu o tânără în mod normal are intenția să se căsătorească cu ea și să se facă una cu ea. În orice caz aceasta este intenția lui Dumnezeu, aceasta și-a propus El în ceea ce privește relația dintre un mire și mireasa sa. În felul

acesta putem vedea și din textul acesta că viitorul Adunării trebuie să fie în cer. Logodna nu este totul, nu este viața propriuzisă. Viața adevărată începe atunci când cei logodiți s-au căsătorit. Tot așa găsim și în Apocalipsa 19, că nunta Mielului are loc în cer. *»Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor, și curat. Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților«* (Apocalipsa 19, 7-8). Nunta Mielului a sosit, și ea va fi sărbătorită în cer.

Putem noi să ne imaginăm că mireasa va fi luată în cer, – căci ea poate serba nunta ei în cer, numai dacă va fi acolo – ca acolo să se unească cu Mirele, iar apoi va fi trimisă înapoi pe pământ, în timp ce Mirele va rămâne acolo unde este, Omul din cer și totodată Fiul lui Dumnezeu? Imposibil. Chiar dacă în Efeseni 1, 10 se spune că este hotărârea lui Dumnezeu ca la împlinirea vremilor să unească toate lucrurile într-Unul, în Hristos, noi suntem totuși excluși de la aceasta, căci se spune că noi vom domni împreună cu El.

Tot așa se spune și în alte locuri ale Cuvântului lui Dumnezeu – să ne gândim numai la 1 Corinteni 6, 2-3 – că noi vom judeca lumea, și chiar pe îngeri, că în timpul împărăției de o mie de ani vom veni împreună cu Hristos pe acest pământ ca să stăpânim împreună cu El. În 2 Tesaloniceni 1 și în alte locuri se spune clar că noi vom veni împreună cu El pe acest pământ. Dar noi nu vom locui aici. Căminul nostru este Casa Tatălui cu multele ei locuințe, așa cum a spus Domnul în Ioan 14.

În Apocalipsa 21, unde găsim descrisă starea veșnică – nu împărăția de o mie de ani – citim: *»Am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era«* (versetul 1). Pe acest pământ nou vor locui numai oameni născuți din nou, căci în acest moment s-a împlinit ce citim în Evanghelia după Ioan 1, 29: *»Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii«*. Atunci El va fi îndepărtat păcatul din univers, din cosmos, și-l va fi aruncat în lacul de foc. Acolo va fi și diavolul cu îngerii lui, precum și toți aceia care au refuzat să primească pe Domnul Isus, în felul acesta tot universul va fi curățit. Pe pământul cel nou vor locui toți cei născuți din nou, începând de la Adam, însă cu o singură excepție. Citim acolo: *»Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.“«* (Apocalipsa 21, 2-3).

La o mie de ani după ce a avut loc nunta, Adunarea – soția Mielului – va fi încă ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei; că aici este vorba de Adunare, găsim confirmat câteva versete mai departe. *»Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului! Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu«* (versetele 9b-11a). Nu spun prin aceasta că versetul 9 este continuarea primelor șapte versete, căci aceasta ar fi greșit. Primele șapte versete vorbesc despre starea veșnică, în timp ce versetul 9 ne reintroduce în împărăția de o mie de ani unde ni se arată starea Adunării în timpul împărăției de o mie de ani. Spun aceasta pentru a arăta clar că noul Ierusalim, cetatea sfântă, care în veșnicie va veni din cer de la Dumnezeu pe pământul cel nou, este Adunarea.

Deci când oamenii vor locui pe pământul cel nou, Adunarea va veni din cer de la Dumnezeu. Locuința ei va fi pentru veșnicie în casa Tatălui, în cerul care nu a fost creat, în cerul veșnic, Casa în care a locuit Tatăl și Fiul din veșnicie. Chiar și atunci când ea va fi pe pământul cel nou, ea nu va fi pe aceiași treaptă cu oamenii. Ea va fi atunci locuința lui Dumnezeu, locuința în care va locui Dumnezeu; deci ea va ocupa o poziție deosebită pe pământ. Ea constituie excepția despre care am spus.

Am amintit aceasta numai pentru a arăta clar că viitorul Adunării nu este pe pământ, ci în cer, în Casa Tatălui, aceasta fiind cerurile care nu au fost create, ci în cerul cerurilor, mai mult chiar, în Casa lui Dumnezeu, în cerurile veșnice, necreate.

Se pune atunci întrebarea pentru noi: Când și cum va avea aceasta loc? De ce este încă la viitor? În pilda celor zece fecioare (Matei 25) vedem că ele au ieșit să întâmpine pe Mire, că venirea Lui s-a întârziat, și că ele au ațipit. Domnul a făcut deja atunci aluzie, chiar dacă într-o vorbire simbolică,

că până la revenirea Lui va trece un timp. Vreau să întreb pe cei credincioși, chiar și pe aceia care iubesc pe Domnul și strigă zilnic spre El; Vino în curând, Doamne!, a căror inimă bate în totul pentru Domnul: Nu sunteți voi mulțumitori că Domnul nu a venit acum 70 de ani? Eu sunt mulțumitor; căci atunci eu nu aș fi avut parte de răpire. Prin aceasta nu vreau să spun că oamenii care se vor naște peste 70 de ani nu vor avea parte de binecuvântări multe; căci ei se vor naște probabil în timpul împărăției de o mie de ani, și vor avea parte de binecuvântări mari. Dar poziția lor nu se va compara cu aceea pe care noi am primit-o prin bunătatea și harul mare al lui Dumnezeu. Ei nu vor fi făcuți una cu Domnul Isus. Vor fi născuți din nou, vor avea viață din Dumnezeu, tot așa ca și credincioșii Vechiului Testament. Dar ei nu vor avea ceea ce Domnul Isus în Evanghelia după Ioan 10,10 numește viață din belșug, ei nu-L vor avea ca viață a lor, prin care să cunoască pe Dumnezeu ca Tată, să fie făcuți una cu El și să împartă cu El toate binecuvântările minunate, să trăiască în Casa Tatălui ca și copiii ai Tatălui. Aceasta a pregătit-o Tatăl numai pentru aceia care au primit pe Domnul Isus în timpul cât El a fost respins de lume. De aceea mulțumesc lui Dumnezeu că Domnul Isus nu a venit mai înainte de acum 40 de ani, când L-am cunoscut ca Mântuitor al meu.

În Epistola a doua a lui Petru cap. 3 citim că: *»În zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!”«* După aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune de ce Domnul nu a venit încă. *»Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.»* (2 Petru 3, 9-10).

Nu am citit aceste versete pentru că vreau să spun că aceste lucruri se vor petrece în același timp, ci pentru a clarifica de ce Domnul Isus nu a venit până în momentul acesta. El vrea ca oamenii păcătoși să capete mântuirea, să aibă parte de toate binecuvântările pregătite de El și de Tatăl. Domnul Isus a murit pentru ca Tatăl să poată da aceste binecuvântări tuturor acelor care cred în El.

De aceea vreau să spun tuturor acelor care nu au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor: poate că tu ești cauza pentru care Domnul Isus nu a venit până acum. El vrea să te mântuiască și dacă tu te vei pleca înaintea Lui și Îl vei primi, probabil Domnul va veni imediat ca să ne ducă în Casa Tatălui.

Cum va veni Domnul și în ce fel vom părăsi noi pământul? Sunt două locuri care vorbesc în mod deosebit despre aceasta. Spun în mod deosebit, căci am văzut deja în Evanghelia după Ioan 14 că Domnul Isus spune că El va veni ca să ne ia. În 1 Tesaloniceni, de unde voi cita unele versete, găsim de asemenea exprimat aceasta. Credincioșii din Tesalonic știau că Domnul va veni. În capitolul 1 se spune: *»Nu numai că de la voi Cuvântul Domnului a răsunat prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră în Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni. ... Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut, și cum de la idoli v-ați întors la Dumnezeu ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său«* (1 Tesaloniceni 1, 8-10a). Aceste două lucruri au fost țelul întoarcerii lor la Dumnezeu: să slujească Dumnezeului cel viu și adevărat, și să aștepte pe Fiul Său care va veni din cer. Pavel a fost trei săptămâni în Tesalonic și cel mai bătrân credincios avea din punct de vedere spiritual cel mult trei săptămâni, atunci când apostolul a plecat de la ei. Dar el le-a spus că ei s-au pocăit ca să slujească Dumnezeului cel viu și să aștepte pe Domnul Isus din cer. Aceasta este baza Evangheliei, temelia vieții unui credincios.

Vedem cât de important este că viitorul nostru nu este pe pământ. Noi să nu trăim numai ca și creștini pe pământ – și cât de important este aceasta – ci a doua jumătate a țelului pocăinței noastre este *»să așteptăm pe Fiul din cer«*.

Însă unii tesaloniceni au adormit, și în privința aceasta stăpâna o mare întristare. Tesalonicenii gândeau: dacă Domnul va veni acum, cei ce au adormit nu vor merge cu El. Noi putem să mulțumim lui Dumnezeu pentru această necunoaștere, pentru această neînțelegere a tesalonicenilor, căci Domnul S-a folosit de acest prilej ca să ne arate în ce fel ne va lua acasă. Pavel scrie: *»Nu voim, fraților, să fiți în necunoaștere despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care nu au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce*

înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El» (1 Tesaloniceni 4, 13, 14). Ei știau că Domnul Isus a murit și a înviat, și aceasta este temelia a ceea ce apostolul spune aici. Ei știau, și Pavel confirmă că Dumnezeu va face aceasta. Când Domnul Isus va veni pe pământ, Adunarea, toți cei credincioși vor veni împreună cu El.

Găsim apoi în 2 Tesaloniceni 1: »... la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut« (versetele 7b–10a). Deci cei credincioși vor veni cu Domnul Isus aici pe pământ. În 1 Tesaloniceni 3 se spune de exemplu, la sfârșitul capitolului: »...la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi«. Tot așa în capitolul 2, 19–20: »Căci cine este, în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră«. Aceasta le era clar, știau aceasta: când va veni Domnul din cer, atunci vor veni toți cei credincioși cu El.

Tesalonicenii nu știau însă cum vor ajunge în cer cei ce au adormit. Dacă Domnul mă va aduce cu Sine atunci când va veni pe pământ, atunci eu trebuie mai întâi să fiu în cer. Dar cum ajung eu acolo? Este adevărat ce gândesc mulți credincioși, că atunci când murim, noi mergem în cer, în casa Tatălui? Un credincios care moare, potrivit cuvintelor Domnului din Luca 23, 43, merge în paradis, tot așa cum spune și apostolul în Filipeni 1, 23: »... aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine«. În 2 Corinteni 12, 2b ni se spune că paradisul este în al treilea cer. Deci pentru credincioșii care au adormit trebuie să fie ceva minunat, căci Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că partea lor este cu mult mai bună decât a noastră. Noi putem înțelege aceasta. Ei sunt la Domnul Isus, în locul pe care El Însuși îl numește »paradis«. Da, Domnul spune »paradis«, dar în Apocalipsa 2, 7 acest loc este numit »paradisul lui Dumnezeu«. Ar putea oare ca ceea ce Domnul numește paradis să fie locul cel mai rău din cer? Locul unde se găsesc acum credincioșii adormiți, la Domnul Isus, în paradisul lui Dumnezeu, este un loc cu totul deosebit în cer.

După ce apostolul Pavel a fost răpit acolo, ne relatează că subiectul discuțiilor care au loc acolo era așa de înalt, că nu i s-a permis să spună ceva din acestea aici pe pământ. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că noi vom avea acolo o înțelegere mai bună și gânduri mai înalte decât am avut aici pe pământ.

Cu toate acestea, nu acesta este drumul pe care Domnul Isus va împlini făgăduințele date în Ioan 14. El spune foarte clar tesalonicenilor aceasta. În 1 Tesaloniceni capitolul 4, 15 citim: »Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului«. Inspirat de Duhul Sfânt, apostolul spune că cuvintele ce urmează sunt cuvintele Domnului Însuși. Deci nu este așa cum a scris odată un credincios, că apostolul Pavel s-a înșelat în privința aceasta iar mai târziu ceilalți apostoli l-au învățat, corectându-l, așa că în a doua scrisoare și-a retras cele spuse aici.

Cum spune deci cuvântul Domnului? »... noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți«. Mai întâi apostolul spune că atunci când va veni Domnul nu toți vor fi adormit, ci pe pământ vor mai trăi credincioși. Inspirat de Duhul Sfânt el nu spune: »acea care vor rămâne«, ci, »noi, cei vii«. Deci ar fi fost posibil ca Domnul să fi venit în timpul vieții apostolului Pavel. Este adevărat, toate evenimentele profetice trebuie să se îplinească înainte ca să vină Domnul Isus. Da, Domnul știa că nu va veni imediat. În Apocalipsa capitolul 2 și 3 ne-a dat toată istoria profetică a Adunării prezentată în responsabilitatea ei. Din aceasta noi recunoaștem acum că într-adevăr va fi un timp îndelungat. Deoarece noi am ajuns acum la sfârșitul istoriei profetice prezentate de Domnul, știm că venirea Lui s-a apropiat mult. Sunt o mulțime de profeții cu privire la evenimentele profetice ce vor avea loc aici pe pământ după răpirea Adunării. Faptul că unele încep să se îplinească înainte de răpirea Adunării (așa cum este reîntoarcerea lui Israel în țara sa), este un alt aspect.

Învățătura importantă pe care o găsim aici este aceea, că noi atunci când murim nu mergem în casa Tatălui. Adunarea nu ajunge în cer prin adormirea succesivă a celor credincioși, ci va veni un moment când Domnul va veni să ia la Sine mădularele vii ale Adunării Sale care vor mai fi pe pământ.

Pavel spune după aceea în ce fel va veni Domnul. »Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. – Ia seama, nu cei morți, ci cei morți în Hristos. – Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul«. În felul acesta va împlini Domnul făgăduința făcută în Ioan 14: »Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine«. El va veni. Vocea lui va răsună cu glas poruncitor, voce care va fi auzită numai de aceia care o cunosc. Domnul Isus spune în Ioan 10: »Oile Mele Mă cunosc«. Vocea va fi așa de puternică, că toți credincioșii care au adormit și cei care vor fi în viață Îl vor auzi.

Dar aceasta nu este totul. O poruncă așa de puternică va răsună atât de tare, încât cei adormiți vor învia din morți. Trupurile lor vor fi refăcute, sufletul, trupul și duhul se vor reuni și la chemarea poruncitoare, prin puterea acestei voci, vom părăsi pământul acesta și Îi vom merge în întâmpinare. Și »noi cei vii vom fi transformați«; vedem în 1 Corinteni 15 felul în care va avea loc aceasta. Prin puterea și autoritatea acestei voci vom fi înălțați spre El.

Nici-un necredincios nu va auzi această voce, ci numai aceia care în viața lor pe pământ au cunoscut această voce. Domnul Isus spune: »Oile Mele ascultă vocea Mea ...«Vedem aceasta aici. Clipa aceasta va veni, chiar dacă nu ni se spune când va veni. Aici se spune: va veni clipa când Domnul va apărea din cer »cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu«. Dacă acum un credincios moare se va petrece așa cum a spus un frate bătrân: »Dacă nu vei veni în curând, atunci voi veni eu la Tine!« Sufletul celui care moare merge la Domnul în cer. Domnul nu îi iese în întâmpinare; nu, sufletul lui se duce la El, în paradisul lui Dumnezeu, care este în cerul al treilea, așa cum am amintit din 2 Corinteni 12. Dar la revenirea Sa, Domnul va veni din cer – chiar dacă nu vine pe pământ. El va striga, și »întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh« - deci Îl vom întâlni în aer - »și astfel vom fi totdeauna cu Domnul« (versetele 16b–17). Acesta este viitorul Adunării.

În Epistola întâia către Corinteni găsim în legătură cu aceasta și alte particularități. Întreg capitolul 15 vorbește despre învierea morților. În prima jumătate se vorbește în principal de învierea Domnului Isus și ni se arată că dacă se neagă învierea Domnului Isus, atunci tot creștinismul se prăbușește și că ea este temelia tuturor binecuvântărilor creștine. »Dacă Hristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre« (versetul 17). Atunci s-a terminat cu moartea. Vedem cât de grav este dacă se neagă că Hristos a înviat, așa cum și astăzi se neagă învierea Lui.

În versetele 20–28 se dă o privire de ansamblu a viitorului – nu numai al Adunării, ci și al celor necredincioși, da, putem spune, despre viitorul întregii lumi. În versetul 23 se spune despre înviere: »Fiecare la rândul cetii lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos. În urmă, va veni sfârșitul, când El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea. Dumnezeu, în adevăr, „a pus totul sub picioarele Lui”. Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul. Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți« (versetele 23 – 28).

Avem deci aici o scurtă privire de ansamblu a viitorului. Mai întâi toți care aparțin lui Hristos vor fi aduși la viață în El. Cel dintâi rod este Hristos, apoi, la venirea Sa, vor învia cei ce aparțin lui Hristos. Aceasta înseamnă că toți care au viață din Dumnezeu, toți cei născuți din nou, începând de la Adam și până la sfârșit, vor învia la venirea Lui. »... după aceea sfârșitul!« La sfârșitul împărăției de o mie de ani, când toți care s-au împotrivit lui Dumnezeu vor fi aruncați în lacul de foc, - acesta

este iadul -, cosmosul, universul va fi curățit și vor locui numai oameni născuți din nou, care nu vor mai fi în carne, atunci Fiul va da conducerea lui Dumnezeu Tatăl; căci atunci nu va mai fi nevoie de o conducere de mijlocitor. Oamenii, fiind născuți din nou și ne mai având natura veche, carnea, vor face totdeauna de la sine numai ceea ce este plăcut lui Dumnezeu. Dacă în Germania și în Olanda ar trăi numai oameni născuți din nou, care nu mai sunt în trupul lor de carne, atunci nu ar mai fi nevoie de poliție, nu ar mai fi nevoie de autorități, căci toți acești oameni niciodată nu vor face ceva rău.

Domnul Isus ca Om va preda conducerea lui Dumnezeu Tatăl, pentru ca Dumnezeu – nu Tatăl, ci Dumnezeu, Trinitatea – să fie totul în toți. În Apocalipsa 21 se vorbește despre noul pământ: Dumnezeu locuiește cu oamenii, acesta este Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.

S-ar putea pune întrebarea: dacă toți care aparțin lui Hristos vor învia la venirea Sa, este o diferență între credincioșii Vechiului Testament și noi, și cei care eventual vor trăi mai târziu? Începând cu versetul 49 găsim ce ne așteaptă pe noi, cei care trăim în timpul acesta pe pământ, în mod deosebit. *»Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc«*. Da, noi purtăm chipul primului om; avem un trup ca Adam și suntem oameni muritori. Dar acum am trecut în familia ultimului Adam, și El este Omul din cer. Deci noi *»vom purta chipul Celui ceresc«*.

Dar cum se va petrece aceasta? Are deja acum loc? Noi am primit deja acum pe Domnul ca viață a noastră. Viața cea nouă, pe care am primit-o prin nașterea din nou, este o viață cerească; căci este Domnul Isus Însuși. Și nu este numai o viață cerească. Este o viață care nu poate muri; căci este viața Domnului Isus, care a murit și a înviat ca dovadă că El Însuși este viața. Această viață o am eu, așa că în Epistola către Efeseni 2, 6 se spune că am fost adus la viață, am fost înviat și am fost așezat împreună cu El în locurile cerești.

În Epistola către Romani 8, 23 se spune însă că trupul meu nu are încă parte de aceasta. În Filipeni 3, 21 citim că noi așteptăm pe Domnul Isus ca să schimbe trupul nostru. Versetul 20 spune: *»Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos«* – este de remarcat exprimarea, ca Mântuitor. Nu un păcătos spune aceasta, ci Pavel așteaptă pe Domnul ca Mântuitor, deci ca Salvator, *»El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o arede a-Și supune toate lucrurile«*. Trupul meu, care este pământesc și inapt să intre așa în cer, va fi transformat. Compară cu 1 Corinteni 15, 50: *»Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea«*. Noi știm că trupurile noastre nu pot exista decât în condițiile actuale de pe pământ. Dacă un avion zboară la o înălțime de 10 km, foarte probabil că oamenii vor muri dacă nu poartă o mască cu oxigen, iar la înălțimea de 50 km nu va mai trăi nimeni dacă nu sunt luate măsuri deosebite. Acolo nu va putea trăi nici-un om; noi suntem legați de pământul acesta.

Este adevărat: carnea și sângele nu pot să intre în slavă. Se potrivește oare trupul nostru, așa cum este el pătat de toate urmările păcatului, pentru Casa Tatălui? Mulți oameni bătrâni își pierd părul capului. Mie mi-au picat dinții, nu mai am firea. Aici sunt mulți invalizi. Vom fi noi în starea aceasta în cer și vom vedea în veșnicie semnele urmărilor păcatului? Căci toate acestea sunt urmări ale păcatului. Dacă Adam nu ar fi păcătuit, el nu ar fi murit. Nu ar fi primit niciodată chelie, nu i-ar fi picat niciodată dinții. Ar fi fost totdeauna desăvârșit. Dar toate acestea sunt urmări ale păcatului. Este imposibil ca în veșnicie să purtăm urmările păcatului.

De aceea spune apostolul că el așteaptă pe Domnul ca Mântuitor. El Îl așteaptă ca El să-l elibereze din aceste împrejurări. Vedem cât de adevărat este că noi avem o nădejde minunată, fericită (Tit 2, 13), că vine Domnul Isus. Pavel, care cunoaște acest adevăr – Domnul Însuși i l-a descoperit – spune: Domnul Isus vine ca noi să avem parte de această eliberare. El vine ca Mântuitor, ca Salvator, ca să ne ducă în cer. Este o mare deosebire între împrejurările noastre aici pe pământ și ceea ce noi vom avea atunci când va veni Domnul Isus – chiar dacă noi ca și copii ai lui Dumnezeu avem deja aici pe pământ binecuvântări minunate, acele binecuvântări despre care apostolul Ioan scrie în prima sa epistolă capitolul 1 versetul 4, că bucuria noastră pe pământ poate fi desăvârșită. Și

cu toate acestea apostolul spune că va fi o mântuire, atunci când va veni Domnul Isus, și că El va schimba trupul stării noastre smerite și îl va face asemenea trupului Său de slavă – nu numai asemenea trupului Său pe care l-a avut după ce a înviat din morți, așa că trupul nostru nu va mai putea fi niciodată lovit de moarte, ci va fi asemenea trupului pe care El îl are acum în Casa Tatălui, un trup de slavă, în care El va apărea aici în lume.

În ce fel va avea loc aceasta, vedem din 1 Corinteni 15, 51: *»Iată, vă spun o taină«*. O taină în Noul Testament nu este ceva pe care noi nu-l știm, ci ceva care până atunci nu a fost cunoscut, și pe care cei necredincioși nu-l știu. Dumnezeu însă a descoperit-o acum și noi copiii lui Dumnezeu, care am primit Duhul Sfânt, o știm. Tot așa este și aici: o taină pe care nimeni n-a știut-o până atunci. *»Noi nu vom adormi toți.«* Iarăși același lucru: noi nu vom adormi toți. Pavel putea să aibe parte de aceasta. Potrivit plăcerii Domnului a fost mai bine pentru el, și cu siguranță nu regretă că a fost chemat la El și este de aproape 2000 de ani la Domnul în Paradis. Dar Domnul putea să vină mai repede. Eu mulțumesc Domnului că nu a venit mai repede, căci atunci nu aș fi avut parte de aceste binecuvântări minunate. *»Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați«*, adică credincioșii care vor fi în viață și cei ce au adormit în Hristos – toți vor fi transformați.

Cât de mult va dura aceasta? Într-o clipită, într-un nu. Un nu este de fapt un timp fără timp. *»Într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință”«* (versetele 52 – 54).

Nu este aceasta ceva minunat? Am citit în 1 Tesaloniceni 4: Domnul va veni. El va veni coborând din cer, dar nu va veni pe pământ. Noi Îl vom întâmpina în văzduh. Este ca și cum – dacă am voie să spun așa – Domnul nu ar mai avea răbdare până când vom ajunge la El. El ne iese în întâmpinare, iar noi mergem în întâmpinarea Lui, întâlnirea va avea loc în văzduh – nu ne este descris cum va fi aceasta.

Este aici vre-un tânăr care a povestit unui alt tânăr cum a avut loc prima lui întâlnire cu mireasa lui? Ne putem noi imagina că o mireasă va povesti cuiva despre prima ei întâlnire cu mirele ei? Domnul Isus nu o face. Este taina inimii Lui. Dacă El vrea să înfățișeze înaintea Lui Adunarea, slăvită, fără pată, fără zbârcitură, așa cum spune în Efeseni 5, 27, atunci momentul acesta este așa de prețios pentru El, că nu îl va face cunoscut ochilor acelora care nu sunt ai Lui. Inimile noastre vor simți ceva din aceasta și noi vom trăi momentul acesta, ne vom bucura împreună cu El. Nici-un ochi al celor necredincioși nu va vedea; de aceea nu se face nici-o descriere a evenimentului.

Deci Domnul se va coborî din cer. El va striga din văzduh, dar nu va veni pe acest pământ. El ne va întâmpina acolo unde nimeni nu vede. *»Cei morți în Hristos vor învia«*, vor fi transformați și luați împreună cu noi. Cât timp va dura aceasta? Într-o clipită, într-un moment foarte scurt, mai puțin decât o secundă – și totuși există o succesiune: mai întâi vor învia cei adormiți, apoi cei vii vor fi transformați, iar apoi vom merge împreună în întâmpinarea Lui în nori. Așa cum am spus, morții vor învia nesupuși putrezirii. Trupurile lor nu vor mai muri niciodată. Noi vom fi transformați, *»căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire«*.

Trupurile noastre sunt muritoare, viața noastră nu; ea este nemuritoare. Trupurile noastre muritoare trebuie să se îmbrace în nemurire. După aceea vom merge în întâmpinarea Lui în văzduh, ca să fim pentru totdeauna la El. Domnul așteaptă acest moment. Ah, oamenii pot să-și facă tot felul de gânduri în privința aceasta, dar poate intelectul omului să înțeleagă ce se petrece aici? *»Într-o clipită«*. Cu câțiva zeci de ani în urmă am avut un prieten. Odată a vorbit copiilor, și a zis: *»Domnul stă cu brațele deschise și zice: lăsați copilașii să vină la Mine!«* - în momentul următor a fost la Domnul. În mai puțin de o secundă va avea loc evenimentul despre care vorbim.

Dacă Domnul Isus ar veni în momentul acesta, atunci majoritatea scaunelor – să dea Dumnezeu să fie toate – și anume ale acelora care au pe Domnul Isus ca Mântuitor, vor fi deodată goale. Noi toți

vom dispărea. Numai aceia care nu s-au pocăit vor rămâne. Mai repede ca gândul, mai repede decât pot vedea ochii noștri, vom dispărea și vom fi la El. Îl vom întâmpina în văzduh – nu abia atunci când vom fi în Casa Tatălui -, când va prezenta Adunarea înaintea Lui, slăvită, fără pată și fără zbârcitură. După aceea ne va conduce în Casa Tatălui.

În legătură cu aceasta mă gândesc deseori la versetul din Evrei 2, 13, unde Domnul spune: *»Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu«*. Domnul spune despre noi în Ioan 17: *»Ai Tăi erau, și Tu Mi i-ai dat ... Eu i-am păzit«*. Ce se va petrece atunci în inima Domnului, când va veni la Tatăl și va zice: Tată, aici sunt cei ce sunt ai Tăi, cei pe care Mi i-ai dat. Eu i-am mântuit, am murit pentru ei, și acum sunt aici în prezența Ta! Ce se va petrece înlăuntrul Lui când va vedea rodul muncii sufletului Lui (Isaia 53), și îi va conduce acolo? Și ce va fi în inima Tatălui, când va vedea rezultatele minunate ale lucrării Domnului Isus? Și ce va fi pentru noi când vom intra acolo și pentru prima dată nu vom mai avea firea, nu vom mai avea nici-un gând păcătos, pentru prima dată nu va mai trebui să ne judecăm, și pentru prima dată Îl vom vedea în chip desăvârșit, nu vom mai avea nici-o slăbiciune și vom intra în Casa Tatălui, în acea casă minunată, unde Tatăl și Fiul au trăit veșnic și unde întreaga atmosferă este umplută de dragostea Tatălui pentru Fiul și dragostea Fiului pentru Tatăl Său? Vom intra acolo unde bucuria veșnică va fi partea noastră. Veșnic vom savura dragostea desăvârșită a Tatălui, aceiași dragoste pe care El o are pentru Fiul Său, așa cum spune în Evanghelia după Ioan 17, 23, că Tatăl ne iubeste deja acum, așa cum a iubit pe Domnul Isus atunci când a fost pe pământ. Conform relatării din Evanghelia după Luca 12, 37, Domnul Isus ne va pune să ședem la masă. El se va scula, se va încinge, ca să ne slujească, așa că El este sigur că noi vom savura toate binecuvântările minunate ale Casei Tatălui, acele binecuvântări, care au fost partea Lui din veșnicie.

Ce minunat va fi aceasta! Când ne gândim la aceasta, nu ne cuprinde dorul în inimă după ele? Și toate arată că în curând va avea loc evenimentul acesta. Am amintit Apocalipsa 2 și 3, unde vedem că am ajuns la momentul din istoria Bisericii, în care așteptăm numai un singur lucru – venirea Domnului. Decăderea este așa de mare, că El va veni în mod sigur – îndurarea Lui pentru viața veșnică, așa cum scrie Iuda (versetul 21). Vedem situația politică și umbrele evenimentelor care vor avea loc după răpire. Vedem că umbrele devin tot mai clare. Nu va mai dura mult. Și cât de minunat va fi! Da, Domnul vine iarăși. El va veni pentru noi, cei care Îl cunoaștem.

Încă o dată: dacă aici sunt din aceia care nu cunosc pe Domnul Isus, care nu au venit cu păcatele și cu vina lor la El și nu L-au primit prin credință, să se gândească la un lucru: probabil Domnul Isus va veni în seara aceasta. Poate va veni în cinci minute, sau poate în trei minute. Cuvântul lui Dumnezeu spune că atunci când El va veni, se va termina timpul de har. Mulți vor merge în pierzare, *»pentru că nu au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru toți cei ce nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți«* (2 Tesaloniceni 2, 10b–12). În capitolul anterior citim despre venirea Domnului Isus *»cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui«* (2 Tesaloniceni 1, 7b–9).

Aceasta va fi partea acelor care nu s-au pocăit până în momentul venirii Domnului Isus. *«Astăzi, dacă auziți vocea Lui, nu vă împietriți inimile!»* Acum mai este timp de har. Secunda aceasta este secunda voastră, s-ar putea ca următoarea să nu mai fie a voastră. De aceea, nu vreți să vă întoarceți acum la El?

Iar noi, cei care Îl cunoaștem, nu vrem să folosim aceste ultime ore – poate zile, sau luni, sau poate chiar câțiva ani, nu știu, dar nu mai poate dura mult – ca să spunem celor necredincioși că trebuie să se pocăiască și să le arătăm că timpul de har se sfârșește în curând și dacă nu se vor pocăi acum, vor fi pentru veci pierduți?